

Mücteba'nın Gördüğü

Yılmaz YILMAZ

1.

Senin rüyalarını, sen düş derdin gerçi çoklukla, ben göremedim. Bilirsin anlamam ben öyle boyalı cümlelerden. Lafım odun gibidir dümdüz, taş gibidir ağır mı ağır. Düştüğü yerde durur.

Bir cuma günüydü işte... Gittik. Gittiğimiz yerden dönemeyecekmişiz meğer. Döndük ama dönmek denirse ona da... Artık yıllarımızı bağladığımız bir başka evdi orası da. Soğuk, katı, huzursuz, ilaç kokan, kusmuk kokan, morg soğukluluğunda bir ev... İlk önündeki incir ağaçları dikkatimi çekti benim. Sanki kanım çekildi, ürperdim. Mecalsiz yere yığıldıyım hani. Sende bir panik...

Hani hasta olan bendim, nedir ne oldu Mücteba kalk lütfen canım benim sensin benim dayanağım sen çökerse ben nasıl kalkarım ayağa güller seninle solar sobalarda kuru meşe yanmaz kalk ama hadi ne olursun ben ben kötü oluyorum dokuzuncu hariciye mi narenciye mi öf aman kalk korkutma beni mücteba ciddi bir şey yoktur değil mi sadece basit bir el titremesi gerçi arada bir şeyleri unutuyorum ama herkes arada bir şeyleri unuttur hem anımsadığım onca şey varken unuttuklarımın ne önemi var ki canım değil mi mücteba unuttuklarımızdan mesul bile değilken hem de... Yoruldum...

Ben çoktan ayaklanmıştım, dikilmiştim ayağa ama sen... Asıl düşen sendin canım, sendin.

Ben şaşırıp kalmıştım ne çok birikmiş kelime varmış içinde söylenmeye kurulu. Virgülsüz duraksız nefessiz... Döktün içini, rahatladın.

2.

Dersin bittiğini haber veren öğrenci uğultusu. Zil yokmuş üniversitede. Bu kantinde işe başladığı ilk saat merakla o zil sesini beklemişti ama sadece öğrenci uğultusu akıp durmuştu kantine.

Zilli eğitime paydos, bundan sonra zilsiz eğitim!

Uğultu merdivenlerden kantine akıyor. Boş sandalyeler bir araya çekiliyor. Her gruptan birkaç kişi kantin büfelerinin olduğu yöne doğru hareket ediyor. Çay, kahve, ıhlamur... Rektör, kantinde sigara içmeyi yasakladığı için diğer yerlere göre daha temiz, daha ferah bir havası var kantinin. Parfüm kokuları birbirine karışıyor. Ağız kokuları, ağır ter kokuları... Sigara kokusunu aratmayacak bir koku... Temizlik görevlilerinden biri masaların arasını gezerek elindeki fısıfı boca ediyor. Mücteba o an fark ediyor Gülendam'ı; çekinik, korkak, sikkeli... Önündeki kalabalığın erimesini bekliyor, çevresine ürkek bakışlar atarak. Ona sesleniyor.

Siz evet siz, yardımcı olayım mı?

Ben mi?

Evet, buyurun ne istemiştiniz?

Çay ve kaşarlı bir dost alabilir miyim?

Tabi hemen hazır ediyorum.

Tanışma... Mücteba'nın alnı rüzgârlarda... Kendinde değil. Say ki yemyeşil otların arasında serazat koşan bir deli tay... Çatlarcasına, hür... Say ki sıcaklardan çıkmış, bir pınar başında kana kana su içerken...

Sonra buluşmalar... Gizli, saklı ve yine çekingen... Buluşma dediysek... Dersten önce daha kantin pek تنها iken, az biraz ders çalışmak bahanesiyle çokça belki de onu görmek gayesiyle... İlk dersin boş olduğu günler karşılıklı çay içmeler... Mücteba onun çayı nasıl sevdiğini daha ilk günlerden bellemiş. Kız her defasında hem hayret ediyor hem seviniyor. Kantinci çırağı Mücteba ile edebiyat öğrencisi Gülendam... Kimseyi pek alakadar etmedi onların filizlenen aşkı. Herkes gününe renk katacak hızlı bir ilişkinin, bohem gülüşlerin, salaş yaşamların pervanesinde... Mücteba sıkıntı çekti, içine dert etti. Nasıl olacak bilemedi. Okulu bitti bitecek, sonra uçup gidecek miydi Gülendam?

Gülendam bilir misin?

Neyi?

Söylemek zor da ayrılmak kolay mı? Sustu ama. Demek istediklerini anlayacak bir Gülendam lazımdı.

Gitme desem, kalır mısın?

Gülendam anlamadı ilk önce. Sustu. Mücteba sözünü söyledikten sonra eğmiş başını. Bekliyor. Neden sonra kaldırdı başını. Gülendam'ın gözlerini gördü.

Dersin ki bir ömrün özetini gördü o gözlerde. Say ki mahur say ki acemaşiran bir şarkı çalındı kulaklarına. Birbirlerine örtü oldular.

Birbirlerinde kördüğüm olmuş iki ip gibi... Kördüğüm... Dolandılar birbirlerine, ayrılmamacasına. Say ki sarmaşık...

Sevgileri kördüğüm gibi...

Mücteba'nın gördüğü çayın şekeri gibi bir şeydi, aşın tuzu gibi bir şeydi. Nimetti. Bir ömrü yan yana geçirmektir.

Olurdu, olmazdı, ne derlerdi köyde, biri tahsilli diğeri kantinciydi, denklik yoktu, davul vardı orta yerde.

Olurdu olmazdı; oldu.

3.

Hekim arkadaşlarla da görüşüm... mesele ciddi olduğu için... ortak bir karara... ilerlemiş, vücudun başka bölgelerine de sıçramış... biz elimizden geleni... ama çare... belki yurtdışı... moralini yüksek tutmak laz...

Mücteba... Sesler kulağını işgal etmek isteyen karasinekler gibi... Atlar serazat, yeşilin bin bir tonu, kantinde bir gün, çayın şekeri, tuz... ne mahur kaldı kulaklarda ne acemaşiran...

Gülendam yanında değil, o bekleme odasında.

Ne diyecek Gülendam'a, nasıl diyecek?

4.

Oldu. İki göz bir evde koca bir dünyaları oldu.

Benim biraz birikmişim var.

Ben de çalışıyorum.

Yaşa sen! Bir bakkal dükkânı açalım diyorum.

Nasıl istersen... Sen iyi ol da...

Ben iyi olayım... Ben...

Evet...

Kördüğüm?

Kördüğüm.

5.

Randevu saatinden yarım saat önce geldiklerine pişman oldu Mücteba. Gülendam sedye ile koridordan gelen geçenlere, alını ya da kolu sarılı olanlara, biri-

nin yardımıyla güç bela yürüyenlere, sızlananlara, inleyenlere göz gezdirdikçe; onların o çile dolu seslerini içtittikçe içdenizleri kabardı. Bayılacak gibi oldu.

Ne vardı böyle erkenden gelecek, ah eşek Mücteba!

Bir şey mi dedin canım?

Yok, demedim.

Ama mırıldanıyordun.

Öyle mi, farkında değilim.

Dalğınlaştın. Şimdiden... Bana mı üzülüyorsun sen, ben... Ben, iyiyim. Sen üzme kendini canım.

Tabi iyisin, neyin varmış ki? Gülendam'ımsın yine benim. Endamı güzel, yüzü güzel... Huyu yüzde yüz güzel!

Sen kuş olup uçtun, aramızdan. Geri gelme e mi üzüntü!

Karşımızda bir elektronik panel... Gözlerimi mıhladım oraya... Eşimin adının çıkmasını bekliyorum sabırsızlıkla. Bir an önce içeri girsek... Ben bile dayanmakta zorlanırken bu hastane kokan hastaneye... O nasıl dayansın?

Mücteba, akşam için balık alalım mı?

Alalım canım. Yanına da şalgam...

6.

O gün, o tedirginlikte neler gördü Mücteba Bey kim bilir: tedirginlik, korku, öfke, aniden, belki, pişmanlık, yaşanmamış onca şey, onca güzel gün mü, burası, bu şehir, yasemin kokulu pirinç, gül kokulu lokum, safran kolonyası, naftalin kokulu geçmiş zaman günleri...

Belki yakın bir zamanda, ama pek yakın bir zamanda... Bir gün onu ondan –beni benden– alacak bir hastalık varsa Gülendam'ın önünde, hangi zaman uzak sayılır ki? Üç gün, beş gün, yedi hafta, sekiz ay, bir yıl mı?

7.

Doktorun odasından çıktın, gülümsüyordun.

Ben söylemiştim değil mi? Bir şeyim yokmuş değil mi?

Evet canım, ama tedavi gerekiyormuş. Yani tedavi... İyisin aslında. İyi... Yine de tedavi, ilaçlar falan... İyi olman için, yani daha iyi olman için.

Dondu gözlerin, sanki pause yazılı bir tuş vardı hayatımızda bir yerlerde ve biri dokundu o tuşa. Dondu gözlerin.

Ben o zaman koptum dalımdan. O an. Bir an... Kısacık. Upuzun bir an belki de. Yaşanacak kaç günümüz kaldıysa, işte o an karar verdim... Tedavi ile vakti kaybetmek istemediğime...

Sen, ama sen... Israrla... Kıramadım.

Seni daha çok, daha çok tanımak istedim. Yüzünün kıvrımlarını, her çizgisini ezberlemeliydim. Unutuyordum her şeyi, adın gibi. İlk defa ne zaman unuttum adını biliyor musun? İşte bak bunu unutmadım. Artık bir defter tutmam gerekiyordu. Geliş saatin, gidiş saatin, çayı nasıl seversin, sevdiğin yemekler, sahi çay nasıl demlenir onu da yazdım bir kenara her ihtimale karşı.

Adını ilk defa ne zaman unuttuğumu söyleyecektim, unuttum değil mi? Tamam. İşte şuraya yazmışım. Hastaneye gittiğimiz o günden –kara, uğursuz, meşum...- sonraki iki yüz birinci günmüş... Sen tıraş olmuştun, o güzel kokulardan sürünmüştün. Ben yeni uyanmıştım. Ne çok uyuyordum son günlerde değil mi? Ama ne yapayım, uyanırken... Anımsamakta zorlandığım onca şey varken... Sen... Ben... Adın?

Bir büyük boşluk... Baktın, baktın, baktın... Anladın mı?

Yaşanacak üç yüz kırk yedi günüm varmış, yaşadım. Önümde kaç gün bilmeden... Daha çok unutuyorum, daha çok çocuklaşıyorum, daha çok babam, daha çok hafız dede, daha çok gül kokulu lokum, daha çok safran kolonyası...

Silik bir yazı gibi...

8.

Gülendam gideli kaç gün oldu?

Üç hafta oldu emmi...

Ne zaman gelecek?

Kim emmi, Gülendam yengem mi?

Evet...

Gelecek mi?

Gelir o, dayanamaz oralarda, bensiz...

Gelir.

Ara bakayım telefondan. Benim gözlerim tam seçemiyor telefonu. Bu yeni icatlar...

Emmi...

Ne var, ara dedim.

Tamam. Ben içeri gideyim geleyim... Ararım.

Hadi çabuk oyalanma.

Tamam.

Gülendam geldi mi?

Emmi bir kedi gördüm dışarıda öyle sefil ki acıdım. Alsam mı içeri?

Sen işine bak kızım, ne kedisi... Uğraşamam ben.

9.

Celal Efendi... İşte böyle: Baktım bir garip kedicik. Mahzun melül durur öyle. Sabahleyin canım, camiden çıktımdı. Eve yollandım ekmeğimi aldıktan sonra. İşte evin hemen önünde... Çamura belenmiş masum...

İyi etmişsin efendi... Yoldaş olur sana, iyi etmişsin. Bir de ad vereydin mübareğe...

Verdim, vermem mi hiç!

Eyvallah. Ne dedin ona?

Gülendam.

...

Gülendam pek yakıştı isim olarak... Öyle değil mi?

Öyle... Mübarek olsun.

Celal...

Efendim...

Bilir misin? Benim yoldaşım, haldaşım... Vuslata ereli tam on bir yıl olmuş. Ne dersin, ben mi ağırdan alıyorum o mu acele davrandı?

Sus efendi, günahtır. Vade bu... Kader kazaya ne zaman takaddüm eder, onu hazreti Rahman bilir. Biz kimiz ki... Neyse, kedi diyordun.

Evet, Gülendam diyordum.